

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

18. søndag i treenighetstiden

Fjellhamar kirke 27. september 2015

Matteus 8,5 - 13

PREKEN

VERDENSMESTER I TRO

Jeg liker sport og konkurranser. Det er jeg ikke alene om her inne vet jeg. På TV får det mye plass. All sporten er en ting, men også i underholdning som Mesternes mester, kunnskapskonkurranser, Idol, og Thomas og Harald driver på med det. Vi kårer mestere der vi kan. Og det blir jo stadig flere verdensmester. Kanskje Aleksander Kristoff blir det i dag på sykkel. Ellers er det vel uendelig: I Hurdal er det VM i sparkstøtting, det finns VM for kokker, i saueklipping, matematikk, skreifiske, bart og skjegg, og innramming. Ja, det er jo ingen grenser egentlig. Å løpe fortest etter en ost ned en bratt bakke, det finnes VM i luftgitar, og i putekrig. I august i år arrangerte Russland det første VM i

krig med kanonskyting, stafett og ballett med stridsvogner og synkronflygning med jagerfly. Tenk om verden kunne ta ut krigsbehovet sitt i et VM istedenfor.

Men en ting jeg søkte på nett og ikke fant noe på var VM i tro. Den foreslo bare VM i trommer. Verdens beste til å tro på Gud. Hva skulle vi målt en verdensmester i kristen tro på? Bibelkunnskap og gudstjenestebesøk sier noe men treffer jo ikke kjernen. Antall helbredelser og undere kanskje? Antall timer i bønn? Fullstendig overbevisning om Guds eksistens og blottet for en hver tvil? Gi bort alt man eier og jobbe uten lønn? Hva med urokkelig utholdenhet tross sykdom, fattigdom, ulykker, tortur, vold og maktesløshet?

ISRAELSK MESTER I TRO

I dagens bibeltekst møter vi en sterk kandidat til tittelen. I følge Jesus var han israelsk mester i tro. Fortellingen står i Matteus 8,5-13:

5 Da Jesus gikk inn i Kapernaum, kom en offiser til ham og ba om hjelp. 6 «Herre», sa han,

«tjenestegutten min ligger lam hjemme og har store smerter.» 7 Jesus sa: «Jeg skal komme og helbrede ham.» 8 Offiseren svarte: «Herre, jeg er ikke verdig til at du kommer inn under mitt tak. Men si bare et ord, så vil tjenestegutten min bli helbredet. 9 For jeg står selv under kommando og har soldater under meg. Sier jeg til én: ‘Gå!’ så går han, og til en annen: ‘Kom!’ så kommer han, og til min tjener: ‘Gjør dette!’ så gjør han det.» [10](#) Jesus undret seg da han hørte dette, og han sa til dem som fulgte ham: «Sannelig, jeg sier dere: En slik tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel. [11](#) Det sier jeg dere: Mange skal komme fra øst og fra vest og sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob i himmelriket. [12](#) Men rikets barn skal kastes ut i mørket utenfor, der de gråter og skjærer tenner.» [13](#) Til offiseren sa Jesus: «Gå! Det skal skje, slik du trodde.» Og tjenestegutten ble frisk i samme stund.

Jesus kom til Kapernaum. Byen han var mest og hadde som en base de tre årene han virket. Kapernaum var også en grenseby i Romerike så her var det en militær tropp. Antagelig på 100 mann.

For offiseren som kom til Jesus, var en centurion, en som hadde 100 mann under sin kommando. Nå kom til Jesus pga tjenestegutten sin. Antagelig har det skjedd en ulykke, et fall, sparket av esel/hest, eller lignende, og gutten lå lam med store smerter. Med datidens smertelindring kan en tenke seg hvordan denne guttens situasjon preget huset. Skrikene, maktesløsheten, desperasjonen. Ordet tjenestegutt kan oversettes med sønn også. Men uansett betydde denne gutten mye for offiseren. ”Min tjenestegutt”, sa han, og gikk til den eneste han trodde kunne hjelpe.

”Si bare et ord, det holder”, sa offiseren. Han visste godt hva et ord fra han fikk av følger. Eller lyd. Halvparten av oss har vel opplevd at det ligner mer et grynt, eller bjeff, enn et ord det som kommer fra en militær offiser. Men det funker. Alle har lært hva det betyr og hva man gjør. Offiseren som med ett ord kunne få 100 mann til å gjøre hva han ville – gå, stå, angripe, drepe – var maktesløs i møte med ulykken til tjenestegutten. Han kom til Jesus i tro om at han ikke var maktesløs, at han kunne gripe inn. ”Si bare et ord”.

Jesus undret seg. Et sterkt ord. Når Jesus hadde stillet stormen eller helbredet to blinde og en stund, så undret folk seg, for noe slikt hadde de aldri sett. Jesus undret seg over offiseren. ”En slik tro har jeg ikke funnet hos noen i Israel”. Israelsk mester i tro, i følge Jesus. Og til og med en hedning. En ikke-jøde, en som ikke tilhørte Guds utvalgte folk. En som var utenfor det gode selskapet. Han ble et forbilde. Ja, han ga Jesus plass ved det himmelske måltid, mens mange med rett avstamning ikke får plass. Og Jesus tok han på ordet, eller troen, og tjenestegutten ble frisk i samme stund.

VI TRENGER TROSELTER

Det er lett å si noe om at vi er jo ikke mesterkandidater i tro. At vi ikke tror som denne offiseren. Og det skal jeg også gjøre. Men først: Dette er ikke en fortelling om å tro lite, men mye og sterkt. En fortelling om som overrasker Jesus med sin tro. Et forbilde. Dette er en oppmuntring til oss om å gi troen plass. La det vokse, stole på den, basere oss på at den holder, våge å tro. Mye. Det er få vi trenger mer enn de som er faste og sterke i

troen. Som holder motet oppe i alt som skjer. Som ser målet, og alltid er klar til å gå veien, uavhengig av vær og føre. De er god drahjelp for oss andre, de er gode lene seg til og lære av.

Vi trenger tro og de som er kandidater til VM i tro i blant oss, finnes ikke nødvendigvis der folk stikker hodet mest frem. Jeg har møtt kandidater blant ydmyke og hardt prøvde innvandrere, blant alkoholikere, utviklingshemmede. Jeg har møtt kandidater blant høyt utdannede, blant leger.

TRO ER Å KOMME

Poenget med tro er selvsagt ikke konkurranse. Det finnes heldigvis ikke VM i tro. For akkurat som om det er mye viktigere at vi sykler til jobben selv om vi ikke sykler like fort som Kristoff, og at vi lager mat hjemme selv om vi ikke gjøre det like profit som matblogger Trine her fra Fjellhamar, så er det mye viktigere at vi tror slik vi kan, enn å gi opp fordi vi ikke tror like sterkt som offiseren.

For tro er en retning, eller en bevegelse. Tro er å komme til Jesus. Med sorger og gleder, med uro og

takk, med maktesløshet og undring, med tro og med tvil. I en annen fortelling hvor Jesus møtte en far med en gutt som fra han var liten hadde vært besatt av en ond ånd som kastet han i ild og vann for å ta livet av han. Faren sa til Jesus: Om det er mulig for deg å gjøre noe, så ha medlidenhet med oss og hjelp oss! Om det er mulig for meg? svarte Jesus. Alt er mulig for den som tror. De ropte guttens far: Jeg tror, hjelp meg i min vantro! Altså ingen verdensmester i tro. Men en fortvilet far som gjerne ville tro, men slet med å klare og tro. Men han kom til Jesus. Og Jesus hjalp han også. Tro er komme til Jesus. Større trenger ikke troen å være. Men heller ikke mindre. Tro er en bevegelse, en retning mot Jesus. Det holder. Så må den gjerne vokse med tiden. Det er bonus og velsignelse.

Mange her kjente Kristina som døde i sommer. Hun sa til meg når hun lå på det siste: Det er så godt å merke at troen holder også nå. Den erfaringen gjorde også jeg når jeg sto foran og midt i min kamp med leukemi for 4-5 år siden. Når livet hang i en tynnere tråd enn noen gang så ble troen en styrke, en trøst, et håp å finne ro og hvile i.

Dere bar Odin og Tobias til dåp i dag. Dere kom til Jesus med dem. Dere føler dere kanskje ikke som verdensmestere i tro akkurat. Men dere kom. Med deres store glede, med det mest dyrebare dere har. I tro, i tvil, i undring, i takk. Og med et ønske om alt godt for gutta deres. Jeg tror, ja jeg vet, dere kom til det beste stedet. Gud vår, og Jesus vår bror, er verdens beste følgesvenner. Vi skal feire nattverd etterpå. Det kreves ingen stor tro. Eller mange gudstjenestebesøk. Det holder at du kommer nå i dag. Har du som meg gått mange ganger før så er det fint, men nattverden er ikke en premieutdeling som vi har fortjent. Det handler om å ville komme til Jesus her og nå. Med livet og med troen slik den er.